

ook, al te dikwerf, een onjuist denkbeeld geven van kleurrijke schilderijen, doordien de *camera obscura* de verhoudingen van licht tot bruin — of, om een kortere technische uitdrukking te bezigen: de „waarden”, — als een moedwillige speelsche knaap, meestal het onderst boven keert; zoo veranderen in het oog vallende kleuren, als schetterend geel, oranje, vlamvend rood en aanverwante tinten, in sombere, aan 't zwart grenzende plekken, terwijl donker schijnende gedeelten, met blauw of groen behandeld, als lichtende toonen op den voorgrond treden.

Voor den kunstliefhebber speelt dan ook de photographie, bij de repro-

ductie van schilderijen, dezelfde mnemotechnische rol als die welke het klavier vervult bij 't weergeven eener orkestpartituur: hoofdzakelijk dient zij n. l. tot opfrissing van 't geheugen. Evenals de musicus, geholpen door de éénsoortige klanken van zijn klavier, de afwisselende en polyphone orkest-effecten van een meer of min bekend opus meent te vernemen, zoo zal ook de kunstminnaar die vroeger reeds 't een of ander voortbrengsel van 't penseel der gebroeders Oijens te zien kreeg, in bijgaande plaatjes den machtigen gloed van hun koloriet, het levendige hunner carnaties, het wazige der atmosfeer, kortom al de schitterende eigenschappen van hun talent, die hier niet tot hun recht mochten komen, duidelijk ontwaren.

Brussel, 25 April '92.